

PAZEMOJIES

[Brālis Nevils piesaka brāli Branhamu–Tulk.] Tas tik ir pārsteigums! Man šķiet, ka tādā gadījumā es varētu paziņot: “Tā ir neapšaubāma dāvana – kaut ko tādu par mani izdomāt.” [Brālis Branhams un sanāksme smejas–Tulk.]

² Es patiešām izbaudu katru reizi, kad atrodos šeit. Mūsu kopā būšana šobrīd jau tuvojas beigām, jo tūlīt mums būs vēl viena sanāksme Čikāgā, un man drīzumā ir jāaizved ģimene atpakaļ uz Arizonu. Viņi vēl nav bijuši vasaras brīvdienās, un tuvākajās dienās man vajadzētu viņus kaut kur aizvest, kādā nelielā izbraukumā. Un vēlāk es, iespējams, būšu prom vienu...vienu dienu, vienu svētdienu un tad, nākošajā nedēļā, es sāksu Čikāgā. Tad man uzreiz ir jāatgriežas, pirmsdien, un jāaizved viņus uz Arizonu.

³ Un tagad...man tik tiešām ļoti nepatīk ierasties svētdienas rītā un aizņemt šo laiku, kad visi ir atspirguši. Svētdienas vakarā jūs vienmēr esat noguruši un sevi izsmēluši, svētdienas vakarā; un tad nodot svētdienas vakara kalpošanu mūsu draudzes ganam, – tas...tas nav īsti labi. Man nepatīk tā darīt, tomēr svētdienas vakarā es labāk...svētdienas vakarā...noturot dievkalpojumu svētdienas vakarā, es aizkavētu cilvēkus ļoti ilgi. Daudzi no viņiem atbrauc no tālienes, no dienvidiem un...un no tāliem ziemeļiem, un viņiem nākas...ak, reizēm viņi brauc dienu un nakti, lai tikai nokļūtu šurp uz vienu dievkalpojumu, un tad viņi dodas atpakaļ. Un tieši šī iemesla dēļ, kad es esmu šeit, es cenšos runāt svētdienas rītos, lai dotu viņiem iespēju atgriezties mājās.

⁴ Lojāli, uzticami piligrimi, cik augsti es viņus vērtēju! Viņi stūrē caur sniegu, lietu un visu ko citu, lai nokļūtu šeit, pāri visai valstij, simtiem jūdžu tikai viena maza dievkalpojuma dēļ. Tāpēc tas dara mani pateicīgu Dievam un šiem cilvēkiem par viņu lielo...par viņu lielo atbalstu tam, ko es cenšos pateikt cilvēkiem, ka tā ir Patiesība.

⁵ Lūk, es ticu, ka tā ir Patiesība, es...no visas sirds. Ja būtu vēl kaut kas, un es domātu, ka tas ir kas labāks, es pavisam noteiktu no sākuma dotos... Es neteiktu nevienam kaut kur iet, ja pats uz turieni nebūtu vispirms aizgājis, lai noskaidrotu, vai tas ir pareizi vai nē. Es nevienam neprasītu spert kādu soli Dievā, kuru es pats nebūtu spēris, un nezinātu, vai tā ir Patiesība. Pirmkārt, tam ir jābūt Tā Kunga Vārdam, un pēc tam man ir jāspēr solis un jāredz, vai tas ir pareizi. Un tad, ja tas ir pareizi, tad es varu sacīt: “Nāciet šurp, lūk, *pa šo ceļu.*” Redziet, tā tiek iebraukts ceļš.

⁶ Un tā, es domāju, ka tā vajadzētu darīt ikvienam Dieva kalpam, viņam pašam vajadzētu iet pa priekšu. Viņam būtu jābūt vadītājam, cilvēku vadītājam, nerunāt kaut ko, ko viņš pats neuzliktu uz saviem pleciem. Mums, cilvēku vedējiem, būtu turp jādodas.

⁷ Šorīt pie kanceles es piedzīvoju kaut ko ļoti neparastu, dīvainu. Un tas ir saistīts ar Vēstījuma pēdējo daļu – es nebiju domājis to izteikt šādi. Saprotat? Taču šķiet, ka tas jau ir pateikts, un tagad es tur vairs neko nevaru darīt. Bet, kad es tiku mājās, es to izpētīju.

⁸ Un šodien mums bija neliela ģimenes kopā sanāksšana, tikai mans brālis un pārējie. Mamma vairs nav. Un mēs mēdzām sanākt kopā viņas mājā, bet tagad mēs braucam pie Deloresiem. Šo pēcpusdien mēs labi pavadījām laiku sarunājoties, un bija atnācis Tedijs. Mēs nodziedājām dažas dziesmas, nospēlējām dažas himnas un visu ko tādu.

⁹ Un tā, es domāju, ka varbūt nākamsvētdien no rīta, ja Dievs dos, ja brālim Nevilam nekas nav pretī, lūk, man gribētos novadīt dziedināšanas dievkalpojumu, vienkārši veltīt to tikai dziedināšanai. Un es...un es domāju, ka ar šī rīta Vēstījumu, tas, kā Tas Kungs mani, šķiet, vadīja to izteikt...to izteikt, tam vajadzētu mūs tā kā nedaudz iedrošināt, redziet, lai...lai mēs patiešām ticētu. Mēs...mēs ar to spēlējamies, un mēs...mēs domājam par dažādām lietām un par tām runājam. Taču tad, kad mēs nostājamies ar to aci pret aci, tas ir citādāk. Tā kā...

¹⁰ Kāds man pastāstīja, man šķiet, tas bija mans brālis tur aizmugurē, viņš man šodien izstāstīja nelielu stāstiņu par vienu vīru, kalpotāju, un viņa...par kādu no viņa sanāksmes. Un viņš pateica, ka varot noiēt pa baļķi.

Tas sacīja: “Protams, mācītāj, Tas Kungs ir ar tevi.”

Viņš sacīja: “Es varu paņemt baļķi uz muguras un tad ar to noiet.”

“Protams, Tas Kungs ir ar tevi.” Un viņš aizgāja un to izdarija.

¹¹ Viņš sacīja: “Es varu paņemt uz muguras baļķi un vienlaicīgi pārstumt pāri arī ķerru.”

¹² “Protams, mācītāj, Tas Kungs ir ar tevi. Tava ticība var izdarīt pilnīgi jebko.”

¹³ Viņš sacīja: “Es varu ielikt ķerrā tevi, un paņemt arī baļķi.”

Tas sacīja: “Nu, pagaidi, pagaidi!” Redzat?

¹⁴ Ir citādāk, kad tu pats piedalies. Saprotat? Lūk, ir ļoti labi, ja varam pateikt uz to: “Āmen.” Tas ir ļoti labi, ja varam pateikt: “Es ticu, ka tas ir pareizi.” Taču pēc tam parādi to darbībā. Tev tas ir jāparāda darbībā.

¹⁵ Kā es šorīt to izklāstiju, ka cilvēki gulēja Pētera ēnā, viņi pat nebija prasījuši, lai par viņiem aizlūdz.

¹⁶ Es esmu pabijis daudzās mājās, to redzēdams. Pirms iešanas es palūdzu un vienkārši ieeju tur ar svaidījumu, un pat nelūdzu par cilvēkiem, un izeju ārā, bet viņi ir dziedināti. Redzat? Tā tas ir. Es to esmu redzējis tik daudzas reizes! Saprotat? Ir jābūt kaut kam, uz kā balstās tava ticība Saprotat? Tev tam ir jātic. Un es ticu, ka tā stunda tuvojas, un tagad ir...

¹⁷ Un es saprotu, ka šis dievkalpojums netiks ierakstīts lentē. Iespējams, viņi veiks nelielu ierakstu priekš sevis, taču šī nebūs lente, kas tiks sūtīta pa visu valsti, tas...

¹⁸ Tas, par ko es šorīt runāju, ir atvedis mūs līdz...līdz kulminācijas vietai, un tas ir iemesls, kāpēc nākamo svētdienu es gribu izmantot dziedināšanas dievkalpojumam. Jo kopš es esmu atgriezies mājās, es jums esmu stāstījis par vizijām un to, kas ir noticis, un par visu pārējo, un to izklāstījis; kāpēc es to visu dariju. Un pēc tam, šorīt, esmu to pievedis taisni pie šī trešā Rāviena.

¹⁹ Lūk, ir pienācis mans laiks veltīties Dievam, laiks, lai Dievs uz mani runātu. Redziet, vienkārši manā...manā dzīvē ir jābūt nelielām pārmaiņām. Es nedomāju, ka dzīvoju grēkā, bet es...es gribu justies nedaudz tuvāk cilvēkiem, saprotat?

²⁰ Es esmu centies izstāstīt šo Evaņģēlisko Patiesību cilvēkiem, bet viņi pagriež Tam savu muguru un iet prom, un smejas par To... Lūk, manuprāt tas ir apvainojums. Man tas nerūp, man pašam; bet tas, ko es esmu sacījis, Tā ir Patiesība, cenšoties viņiem palīdzēt... Līdzīgi, kā iestumt ūdeni laivu un sacīt: “Lūk, šurp, peldiet šurp! Šurp, tieciet ārā no tās stiprās straumes, jūs taču mirstiet! Jūs...jūs tur aiziesiet bojā!” Bet viņi tikai smejas par tevi un iet prom. Nu, manuprāt, tas izskatās kā...ja viņi aiziet prom, es tur vairs neko nevaru darīt, redziet, es nevaru.

²¹ Bet tagad es vēlos skriet gar krastu un viņus pārliecināt: “Atgriezieties atpakaļ!” Saprotiet, man ir jābūt šādai līdzjūtībai, redziet, jo es zinu, ka tur ārā ir vēl kāds, kas vēl nav ienācis. Un es...es zvejošu, kamēr vien... Viņš sacīja...kamēr tiks noķerta pēdējā zivs. Es gribu to darīt.

²² Un tā, tagad, lai to paveiktu, es gaidu, ka kaut kas notiks lūgšanu sanāksmē. Kaut kas... Un daudzi no jums atceras to viziju par...par pēdējo Rāvieni, tas ir, par to Trešo Rāvieni. Jūs atceraties, tieši pirms tā kaut kas notika: es redzēju, kā uz to vietu atnāk un nolaižas šī Gaisma, un sacīja: “Es tevi satikšu tur.” Tagad es gaidu, ka kaut kam ir jānotiek.

²³ Agrāk bija tā, ka dievkalpojumi un atpazīšana mani tā nogurdināja, ka es griļojos. Daudzi no jums to atceras. Nonāca līdz tam, ka es vienkārši stāvēju, bet aiz vienas rokas mani turēja Džeks Mūrs, aiz otras brālis Brauns un pēc kalpošanas veselu stundu vadāja mani turp un atpakaļ pa ielu. Un es tikai centos atcerēties, kur...kur es atrados un kas notika. Pēc tam es visu nakti tur gulēju un to pārdomāju, un raudāju, un tā tālāk, un nevarēju saprast, kāpēc viņi nepieņēma mūsu Kungu Jēzu.

²⁴ Tad Viņš man iedeva viziju: “Reiz tu satiksi vienu kundzi, kura atnāks pie tevis, viņai būs brūns kostīms, un viņai rokās būs sega ietīts mazulītis, un, sākot no tā brīža, tev būs

spēks izturēt vairāk.” Es jums to visu izstāstīju. Tas notika Čikāgā, tonakt, kad šī prezbiteriešu kundze...kad viņas draudzes gans aizsūtīja viņu turp ar šo mazulīti.

²⁵ Un man šķiet, ka viņa brālis vai viens no viņiem bija ārsts. Tas sacīja: “Šim mazulītim nav nekādu cerību, ja Visuvarenais Dievs viņam nepieskarsies.” Viņš devās...

²⁶ Viņa aizgāja un pastāstīja to savam mācītājam. Mācītājs sacīja: “Es...es neesmu piemērots,” sacīja viņš, “lai rīkotos ar šo Dievišķo dziedināšanu, jo es ne...vienkārši mani tā nav, tās ticības, kas ir vajadzīga, lai to paveiktu.” Lūk, tas...tas ir godīgi. Saprotat? Viņš sacīja: “Vienkārši mani tā nav.” Viņš sacīja: “Taču es biju vienā no brāļa Branhama sanāksmēm, un es tev ieteiktu aizvest mazulīti pie brāļa Branhama.” Bet ārsts bija no viņa atteicies, un viņš bija tuvu nāvei.

²⁷ Un šī kundze ieradās tur, kur man bija tāds kā dievkalpojums tiem mazajiem katoļu bērniņiem, kuri bija apdeguši, jūs zināt, tur tajā skolā. Jūs atceraties, kad tas notika. Mums bija šis dievkalpojums, un, lūk, nāk tā kundze, un viņai mugurā ir brūnais kostīms. Tur sēdēja mana sieva un pārējie, un es sacīju...es pagriezos un paskatījos, un pavēros visapkārt, un paskatījos, vai viņi tur stāv. Un izrādījās, ka tieši pirms manas iznākšanas, manuprāt Billijs Pols un pārējie bija runājuši...vai arī mana sieva, vai kāds no viņiem, ar to kundzi, kurai bija mazais bērniņš. Un šī kundze uznāca uz platformas, un Svētais Gars pilnīgi visu atklāja un mazulīti izdziedināja.

²⁸ Es devos prom, un kopš tā laika es vienkārši nenogurstu. Redziet, tas mani neapgrūtina, un es...es vienkārši varu turpināt un turpināt.

²⁹ Un tā, es gaidu, ka kaut kam ir jānotiek, lai sāktu šo Trešo Rāvienu. Saprotat? Un varbūt dziedināšanas dievkalpojums nākamsvētdien no rīta, varbūt tas pie tā novedīs. Es nezinu.

³⁰ Es domāju, ka no mūsu puses, mums būtu jāielūdz mūsu tuvinieki, jāatved slimie cilvēki. Lūk, dziedināšanas dievkalpojums mums ir jāvelta slimajiem cilvēkiem. Atvediet savus slimos tuviniekus un atvediet viņus šurp laicīgi nākamsvētdien no rīta, teiksim, apmēram astoņos vai pusdeviņos, un mēs paprasīsim, lai viņiem tiek iedotas lūgšanu kartītes, kad viņi nāks iekšā pa durvīm, vai kā arī to dara. Un pēc tam mums būs aizlūgšanu rinda, un mēs lūgsim par slimajiem un vienkārši paskatīsimies, ko darīs Svētais Gars.

³¹ Es ticu, ka Viņš darīs brīnumus, ja tikai mēs Viņam ticēsim. Jā? Taču uz to mums ir jātic Viņam tagad, no visas sirds. Un es domāju, ka ir pienācis tas varenais brīdis, kad Dievs, kā jau mēs šorīt runājam, mums ir tik daudz parādījis un ir atvedis mūs līdz noteiktai...tieši līdz šai vietai. Tik vien kā nedaudz pārstumt to pāri tam pauguriņam, tas ir viss, kas mums vajadzīgs, un tad tas jau aiziet pats. Redziet, tas, kā tas aizgāja, tāpat kā tas notika ar atpazīšanu, tāpat, caur pravietošanu, lai ieraudzītu...

³² Es stāvēju Kalgari...piedodiet, tā bija karaliskā pilsēta tur Reginā, Regīna. Un tur stāvēja Ernsts Baksters un mūsu grupiņa. Un Tas Kungs man bija pateicis, tieši šeit uz platformas: “Notiks tā, ka tu zināsi viņu sirds visdziļākos noslēpumus.” Un tā arī notika. Un es nekad nebiju par to domājis tādā veidā. Tovakar es uzkāpu uz platformas kopā ar Ernu un vienkārši sāku lūgt par slimajiem. Un, lūk, pienāca viens vīrietis, un visa viņa dzīve bija redzama kā uz delnas; tā bija pirmā reize, kad tas šādi notika, vienā brīdī, dziedināšanas dievkalpojumā. Un pēc tam es paskatījos uz auditoriju, un tur Tas sāka nonākt pār cilvēkiem un tā tālāk. Ak, kad mēs sasniegsim to otru pusi! Pat puse no tā visa nav izstāstīta, par tām lietām. Vērot un redzēt tās lietas cilvēku dzīvēs... Es neko par to nestāstu. Vienkārši to neaiztieku, saprotiet, ja vien patiešām neesmu pārliecināts, ka man kaut kas ir jāpasaka.

³³ Un tagad es gaidu, ka tas atkal šādi iesāksies, redziet, ka Dievs to iesāks pats Savā veidā, pats Savā suverēnajā laikā. Un tas...tas būs vēl kaut kas, kas būs...būs visiem pārējiem nenasniedzams. Saprotat? Es gaidu, kad tas notiks.

³⁴ Un varbūt, ak, es iedomājos, ja es novadītu nelielu dziedināšanas dievkalpojumu varbūt nākamsvētdien... Pēc tam nākošajā svētdienā es droši vien būšu prom ar bērniem un pārējiem, jo viņiem ir jāatgriežas un jāiet uz skolu. Un pēc tam, nākamajā svētdienā es,

protams, es būšu Čikāgā, tur būs dievkalpojums. Un pēc tam atgriezīšos nākošajā pirmdienā, lai dotos prom uz...uz Arizonu otrdien, jo bērniem ir jāatgriežas skolā.

³⁵ Nu, ko tu esi atradis, mācītāj? [Brālis Nevils saka: “Nu, es esmu atklājis kaut ko ļoti neparastu.” – Tulk.] Labi, tas ir ļoti jauki, tagad mēs to gribam dzirdēt.

³⁶ Un tā, lai...lai Tas Kungs jūs visus patiešām svēti, patiešām. Un es...es ceru, ka redzēšos ar jums šeit nākamsvētdien. Bet trešdienas vakarā...

³⁷ Un paklausieties: neaizmirstiet šīs mazās draudzītes, piemēram, brāli Radelu, brāli Džeksonu, brāli Parnelu un visas šīs mazās brālības, kas tur smagi cinās. Labi? Un, redziet, viņi uzskata, ka mēs šeit esam kā māsa viņu...viņu draudzei. Viņiem mēs šeit esam tāda kā neliela mātes grupa. Tieši no šīs vietas viņi ir dzimuši, draudzes gani un pārējie.

³⁸ Un tas parastais puisis, lūk tur, brālis...es viņu tur tovakar satiku, Alens, brālītis Alens. Es ceru, ka brālis Kolins sapazīsies ar brāli Alenu, ja viņi viens otru vēl nepazīst. Viņi abi ir metodistu kalpotāji, un ir...ir ieraudzījuši Vārda Patiesību.

³⁹ Jo metodistu baznīcas organizācija...tā ir jauku cilvēku grupiņa tajā metodistu baznīcā, pat nedomājiet, ka viņi tādi nav. Viņi tādi ir. Katoļu baznīcā ir jauki cilvēki. Prezbiteriešu baznīcā ir jauki cilvēki. Un visās šajās vietās ir virieši un sievietes, kas gaida, kad uz viņu takas atspīdēs šī Gaisma. Vienkārši turpiniet izstarot Gaismu, pazemībā, piemīlīgumā. Visi, būdami pazemīgi, tuvosimies Dievam. Saprotat?

⁴⁰ Atcerieties, šīs lūgšanu nams zaudēs savu spēku. Neaizmirstiet, ka šīs ir tas objekts, uz kuru sātans ir vērsis ikvienu elles ieroci. Viņš panāks, ka kāds izdarīs kaut ko tādu, kas būs pretrunā tam, kā domā kāds cits. Viņš tā dara. Tieši ar to viņš nodarbojas. Tā ir viņa nodarbe – panākt, lai kāds kaut ko pasaka, lai kāds runā par kādu citu, sakot: “Nu, paklausies, vai tu zini, ko izdarīja *tāds un tāds*?” Neklausieties tajā! Vispār tajā neklausieties! Tas ir velns. Redziet, tas ir sātans. Neticiet tam.

⁴¹ Ja kāds ir izdarījis kaut ko nepareizu, lūdziet par viņiem. Bet nelūdziet patmīlīgi, sakot: “Es zinu, ka tas ir mans pienākums, man ir pienākums lūgt par to brāli.” Dariet to no visas sirds, ļoti patiesi, par to māsu. Un vienkārši runājieties, esiet patiesi mīlīgi, un pēkšņi jūs ieraudzīsiet, ka viņi no jauna būs atgriezušies kalpošanā. Saprotat? Jo galu galā mēs dodamies pretim saules rietam.

⁴² Kādā no šīm dienām atnāks Kungs Jēzus. Un, ziniet, man šķiet, ka tas notiks tik negaidīti un tik...tik liegi, ka tikai simts proc...pat viena procenta simtdaļa visas pasaules nezinās, kad notiks šī Aizraušana. Tas vienkārši notiks tik klusi, ka neviens par to neko nezinās. Saprotat?

⁴³ Un, protams, būs šīs nelielās grupiņas...sacīs: “Nu, *tāds un tāds*?”

⁴⁴ “Ak, stāsta, ka tur ir viena fanātiķu grupiņa, stāsta, ka tur pazuda viena grupiņa, un viņi... Tā tas nemaz nav. Viņi vienkārši kaut kur ir aizbraukuši. Mēs tādu fanātismu jau esam redzējuši.” Saprotat?

⁴⁵ “Nu, stāsta, ka tajā nelielajā baznīciņā, vietā, kuru sauc par Džefersonvilu, ka tik daudzi no viņu draudzes ir pazuduši.”

⁴⁶ Redziet, viņi vienkārši to neuztver nopietni. Viņi sacīs: “Ak, ziniet, tur nekā tāda nav,” apmēram tā, un Tas notiks, bet viņi to nezinās.

⁴⁷ Tas notiks visā valstī, tie, kuri ir miruši Kristū, augšāmcelsies pirmie. Notiks Aizraušana, Draudze tiks paņemta Mājās. Un pēc tam iesāksies Lielo Bēdu laiks, un, ak, tajā laikā mēs negribam atrasties šeit! Es negribu būt šeit šajā Lielo Bēdu laikā. Nē. Dievs pasarg, ka kādam no mums būtu jābūt šeit tajā laikā. Tāpēc ka “nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, svētais lai pastāv svētumā; taisnais lai turpina darīt taisnību.” Tur nav... Jērs ir iznācis ar Savu Izpirkšanas Grāmatu, un Līgava jau ir aizvesta. Tiem, kuri To ir noraidījuši, vajadzēs iziet cauri Lielo Bēdu periodam; kā ebrejiem, tā arī pagāniem. Kāds gan tas būs posta laiks! Es to negribu.

⁴⁸ “Kungs, šķīsti mani tagad.” Tā ir laba nācariešu mācība, vai ne? [Brālis Nevils saka: “Āmen.” –Tulk.] Un tā arī ir patiesība. Tā tas ir. Pareizi. “Piepildi tagad mani ar Tavu Garu, Kungs. Izņem no manis un paņem prom visu pasaulīgo, Kungs. Neļauj mums...neļauj, lai mums ir..”

⁴⁹ Kā teica tas vecais melnādainais brālis: “Ser, man rokā ir mana biļete. Tā jau ir izkompostēta. Kad es nonāksu pie upes tajā ritā, es negribu nekādas problēmas.”

⁵⁰ Un apmēram tā tas arī ir, es...es negribu nekādas problēmas. Turiet savu biļeti rokā, jo mēs gatavojamies doties prom. Vienkārši aizdomājieties, šis varenais izpirkšanas laiks jau ir pavisam tuvu.

⁵¹ Un tagad vēl viena lieta. Brālis, kāds ir viņa vārds, no Jūtikas? Es domāju, ka brālis Grēms un vēl viens brālis, kurš tur ir draudzes gans. Brālis Šanks vai kaut kas tamlīdzīgs, vai arī Sinka? [Brālis Nevils saka: “Brālis Snelings.” –Tulk.] Tātad brālis Snelings ir draudzes gans. Brālis Snelings šobrīd ir draudzes gans Jūtikā. Man šķiet, ka viņu lūgšanu sanāksmes ir... [“Ceturtdien vakarā.”] Ceturtdien vakarā. Un tā, ziniet, tas būtu patiešām jauki, ja mēs aizbrauktu turp ceturtdienas vakarā un veltītu šiem puisiem nelielu sadraudzību. Saprotat? Un pēc tam, kad brālim Džeksonam... tad, kad viņam ir savējie, ja vien mēs vienkārši savāktos nelielā grupiņā un aizbrauktu.

⁵² Vienkārši turpiniet lūgt, turpiniet rakt! Jā, neapstājieties. Tieši tāpat kā toreiz, kad Ēlija viņiem pateica, sacīja: “Rociet tur grāvjus!”

Kad tu esi sācis rakt un uzduries vecai skārda bundžai, un saki: “Es esmu ļoti noguris”? Aizmet to prom un turpini rakt. Saprotat? Vienkārši turpini rakt, jo mums ir jārok. Mums vienkārši ir jārok, tas arī viss. Jo, ja tu...ja tu vēlies izvairīties no Lielajām Bēdām, labāk sāc rakt.

⁵³ Lūk, tas ir man pašam, es šeit sludinu pats sev. Es sākšu rakt dziļāk, kā jebkad esmu racis. Jo es jūtu, ka visā valstī, visur pasaulē, ka šī kalpošana no jauna atgriezīsies, tā kā šobrīd tā ir zināma gandrīz visā pasaulē. Man...man atkal ir jādodas.

⁵⁴ Mana sieva man pateica... Vienrīt es teicu: “Kad es braukšu, es vēlos, lai tu brauc kopā ar mani. Ja Dievs dos, es došos prom kaut kur janvārī. Es gribu doties visapkārt pasaulei, pabūt itin visur, tad atgriezties un, iespējams, noturēt dievkalpojumus Savienotajās Valstīs, kaut kad nākamvasar.”

Un viņa sacīja: “Es esmu pārāk veca, lai brauktu.”

⁵⁵ “Nu,” es sacīju, “Es esmu braucis, kad es...mans pēdējais ārzemju ceļojums bija pirms kādiem astoņiem gadiem, un, zini, es jūtos tā, it kā es tagad būtu labākā formā, nekā es biju pirms astoņiem gadiem. Saproti? Es tagad par to zinu vairāk.”

⁵⁶ Un tad mēs sākām runāt par tēmu: “Ja Tas Kungs pateiktu: 'Es piešķiršu tev divdesmit piecus gadus. Tu būsi pilns spēka un veselības. Tu būsi ricībspējīgs, un Es tev piešķiršu divdesmit piecus gadus uz zemes.' Vai tu izvēlētos no...no dzimšanas līdz divdesmit pieciem, vai no divdesmit pieciem līdz piecdesmit, no piecdesmit līdz septiņdesmit pieciem, vai arī no septiņdesmit pieciem līdz simtam?”

⁵⁷ Lūk, jebkurš cilvēks, kuram būtu piešķirts kāds laiks uz zemes, pavisam noteikti rīkotos ļoti neprātīgi, ja viņš neveltītu šo laiku, kalpojot Dievam. Lai kas tas arī nebūtu.

⁵⁸ Un tā, ja tu gribi būt sieviešu siržu lauzējs vai kaut kas tamlīdzīgs, tad labāk izvēlies to jaunāko vecumu, tos pirmos divdesmit piecus gadus. Ja?

⁵⁹ Ja tu vēlies būt galdnieks, mehāniķis vai kaut kas tāds, tad labāk izvēlies tos otros divdesmit piecus. Saprotat?

⁶⁰ Un tad es aizdomājos: “Kā tad ar mani? Ko izvēlētos es?” Es izvēlētos no septiņdesmit pieciem līdz simtam. Es būtu atjautīgāks, gudrāks. Es būtu pastāvīgāks. Es labāk zinātu, ko es daru. Es esmu desmit...astoņus vai desmit gadus vecāks nekā pēdējo reizi, kad biju ārzemēs. Es vairs nedrāžos uz priekšu pa galvu pa kaklu. Es zinu vairāk, redziet. Es zinu, kā.

⁶¹ Redziet, tas ir tieši tāpat, kā medību suns cinās ar jēnotu. Viņš zina, kā to satvert. Viņš tur iekšā nelec, tas viņu saskrāpēs. Redziet, viņš zina tā trikus un vēro, ko tas darīs. Un mēs uzzinām vairāk par ienaidnieku. Mums ir jānoskaidro visi viņa paņēmieni un tas, kā viņš pienāk un ko viņš dara, un jāiemācās, kādi ir viņa sitieni; tad tu esi sagatavots, redziet, lai ietu viņam virsū.

⁶² “Tāpēc man šķiet, ka šobrīd,” es sacīju sievai, “man šķiet, ka šobrīd es esmu labākā formā nekā toreiz, kad man bija četrdesmit gadi, kad devos braucienā.” Redziet, un tagad man ir piecdesmit četri. Un es domāju, ja es nodzīvotu līdz simts gadiem un joprojām būtu tikpat spējīgs kā tagad, ja es...ja Jēzus tik ilgi vilcinātos, es būtu labākā formā, lai dotos braucienā, nekā es esmu tagad. Saprotat? Jo tu vairāk par to zini, tu vairāk zini, ko tu dari un kā ar to apieties, kā rīkoties ar situāciju.

⁶³ Tagad, piemēram, paņemsim vairākus cilvēkus, kuriem ir jādodas uz operāciju. “Runā, ka tur ir viens jauns ārsts, kurš tikko kā ir dabūjis diplomu, tikko kā ir pabeidzis medicīnas skolu. Viņš vēl ne reizi nav operējis. Lai viņš to dara.”

⁶⁴ “Ak, nē,” jūs teiktu, “nekādā gadījumā, tikai ne tas puisis, nu nē! Protams, nē! Es negribu, lai viņš mani graiza. Tad es labāk došos, lūk, uz turieni un dabūšu rokā *tādu un tādu*. Esmu dzirdējis, ka viņš ir veicis daudzas operācijas. Viņš zina, kā to darīt.” Tieši tā tas ir, redziet. Tā ir tā doma.

⁶⁵ Par to jūs uztraucaties, bet kā ir ar to dvēseli? Es gribu kādu, kurš zina, uz kā viņš stāv, un zina ceļu; kādu, kurš pa to ir gājis. Jā, protams.

⁶⁶ Lai Dievs jūs svētī. Labi, brāli Nevil, nāc tagad šurp. Un lai Dievs svētī brāli Nevilu. Tagad neaizmirstiet, nākamsvētdien.

⁶⁷ [Brālis Nevils apmēram minūti runā par brāli Branhamu un brāli Veilu un tad saka: “Un es ļoti priecājos uzņemt Dieva kalpotājus, jo īpaši tos, kuri sadarbojas ar To un ir Tajā kopā ar mums. Es ļoti priecājos viņus dzirdēt.”] Āmen. [“Tāpēc es palūdzu doktoram Veilam, es sacīju: ‘Vai tu vadīsi kalpošanu, ja to nedarīs brālis Branhams?’ Un brālis Branhams to nedarija. Viņš to droši vien zināja.”]

Nē, es nezināju. Tad jau es nebūtu tik ilgi runājis.

⁶⁸ [Brālis Nevils saka: “Tāpēc es palūdzu brālim Veilam, vai viņš nevarētu mums šovakar kalpot gadījumā, ja to nedarītu brālis Branhams. Tāpēc ka viņš sadarbojas ar viņu sanāksmēs un viņš zina par Ceļu, par šo Ceļu. Un mēs priecājamies, ka brālis Veils ir pie mums. Es viņu augsti vērtēju un cienu, tāpat kā ikvienu citu kalpotāju, tāpat kā es cienu un augsti vērtēju visus citus. Un tāpēc, ja viņš šovakar iznāks un runās mums, es ļoti priecāšos, ja viņš to darīs.”–Tulk.] Āmen. [“Lai Dievs svētī, un lūgšim par brāli Veilu. Daži no jums viņu nekad neesat dzirdējuši, un es esmu pārliecināts, ka jūs par viņu lūgsiet.”] Jā.

⁶⁹ Man nevajadzēja aizņemt visu to laiku. Es lūdzu piedošanu klātesošajiem. Es nezināju, sēdēdams tur, ka viņš...ka tas bija saplānots. Lai Dievs tevi svētī, brāli Veil.

⁷⁰ [Brālis Li Veils saka: “Tas nebija saplānots. Viņš sacīja: ‘Ja tu nerunātu,’ bet tu atnāci.” Brālis Branhams un sanāksme smejas–Tulk.] Labi. Viss kārtībā.

⁷¹ Vismaz pats viņu paklausīšos. Brālis Veils bieži ir runājis sanāksmēs pirms manas iznākšanas, un tā tālāk. Viņš jau sen vada sanāksmes, jauks brālis, dara izcilu darbu. Un esmu pārliecināts, ka šeit sanākušie vienmēr priecājas dzirdēt brāli Veilu, kad viņš sludina. Lai Dievs tevi svētī, brāli Veil.

⁷² [Brālis Veils septiņdesmit minūtes runā par Marka Evaņģēliju 16:15–20 un citām Rakstu vietām, nosaukdams sprediķi “Kāpēc Marka 16. nodaļa nenostādāja? Un kā, saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, padarīt to efektīvu”–Tulk.]

⁷³ Tik daudz bija pateikts, ka es...es...es nespētu pateikt neko, lai to kaut kā uzlabotu. Un es patiesi ticu, ka tas bija Tas Kungs, kas izdarīja tā, lai brālis Veils izteiktu šo vēstījumu, pēc šodienas rita. Jo, redziet, tieši tā tam ir jādarbojas. Mēs...mēs pieņemam to no Dieva, ka... Viņš pateica tik daudzas lietas, es...es šeit no viņa sacītā pierakstīju kādas divdesmit svētrunas.

⁷⁴ Man ienāca prātā neliela ilustrācija, lai nostiprinātu to, ko viņš sacīja. Lūk, mēs skatāmies pulkstenī, lai noskaidrotu, cik ir laiks. Taču, ja katra detaļa, kas atrodas šajā

pulkstenī, nebūs viena ar otru savstarpēji saskaņota, mēs nekad neuzzināsim pareizo laiku. Vai tā ir taisnība? [Sanāksme saka: "Āmen." –Tulk.] Un tas attiecas uz mums visiem, visiem kopā, ja mēs gribam redzēt, kā Trešais Rāviens patiešām kaut ko paveic priekš Dieva; tā ir mūsu saskaņa vienam ar otru, pazemoties Dieva priekšā un atzīt mūsu netaisnību, un lūgties, un ticēt Dievam visās šajās lietās.

⁷⁵ Es patiesi ticu, ka tas, ko pateica brālis Veils, ir Patiesība; Dievs nekad neieliks Savu Garu nesvētā, nekrietnā, nepaklausīgā templī. Nē. Tam ir jāatnāk pa to ceļu, kas ir mūsu siržu attīrīšanas ceļš no visas viltības un netaisnības, lai mēs varētu būt tiri Dieva priekšā, lai Viņa tīrais Svētais Gars varētu darboties caur mums, lai to visu istenotu. Es...es domāju, ja jūs (pēc tam, kad jūs šovakar pārnāksiet mājās) izlasisiet nelielo Jūdas vēstuli, jūs sapratisiet ļoti daudz no tā, ko šodien pateica brālis Veils. Un viņš sacīja: "Es dedzīgi cīnos par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta." Viņi to ir atstājuši. Ir ienākuši cilvēki ar samaitātu domāšanu un visu ko tādu, un ir aizviluši viņus prom no...prom no patiesajām Dieva lietām.

⁷⁶ Un Dievs var darboties tikai tik daudz, cik mēs ļaujam Viņam darboties. Un ir tik daudzas brīnišķīgas lietas, par kurām es saku...

⁷⁷ Ziniet, cilvēki grib spēku, bet patiesībā viņi nezina, kas ir šis spēks. Saprotiet, viņi...viņi patiesībā nezina, ar ko...ar ko tas ir saistīts. Ceļš augšup ved uz leju, vienmēr. Ja tu gribi spēku, paskaties, cik pazemīgs tu vari kļūt. Vienkārši tiec vaļā no visas savas pasaulīgās domāšanas un pazemojies Dieva priekšā, un tad tev būs vairāk spēka, nekā tam puisim, kas skraida pa visu ēku un taisa milzum daudz trokšņa. Jo tu esi spējis uzvarēt sevi un atdot sevi Kristum, saprotiet, lai pazemotos Viņa priekšā. Lūk, tas ir īsts spēks.

⁷⁸ Parādiet man draudzi, kas ir pazemīga, patiesi pazemīga, ne jau iedomīga draudze, tādu jauku, pazemīgu draudzi, un es jums parādišu draudzi, kurā ir Dieva labvēlība un spēks. Pareizi. Lūk, kas ir vajadzīgs, pazemība, pazemoties Dieva priekšā, vienkārši ļaujot Dievam darboties caur mums. Nav vajadzības taisīt daudz trokšņa.

⁷⁹ Kā stāstīja viens fermeris, reizēm viņš brauca uz tīrumu ar saviem kravas ratiem, un uz katras bedrites tie grabēja un ribēja. Taču, kad viņš brauca atpakaļ un trāpīja tajās pašās grambās, nebija vispār nekāda trokšņa, jo rati bija piekrauti ar labu preci.

⁸⁰ Tāpēc es domāju, ka tajā ir taisnība (saprotat?), lai mēs piepildītos ar Dieva labumiem, lai Gara auglis kļūtu redzams caur mums. Un viņš tik daudz atsaucās uz 1. Vēstuli Korintiešiem 13. nodaļu un to, ka "kaut arī es nodotu savu miesu sadedzināšanai, un man būtu visas tās lietas, bet nebūtu mīlestības, tad tas ir nekas, tas man nelīdz nenieka." Redzat? Mēs gribam to izdarīt.

⁸¹ Vairāk par visu mēs Dieva priekšā esam atbildīgi par mūsu pašu dvēselēm. Saprotiet, tieši *tu* dodies uz Debesīm. Nav runa par to, vai *es* dodos, vai *viņš* dodas. Tas esi *tu*, kas dodies, pirmkārt – tu. Un tieši tam ir jāpievērš uzmanība, un jānāk pazemīgi un maīgi Tā Kunga priekšā.

⁸² Un es esmu ievērojis, ka cilvēks, kas pazemojas, ir tas cilvēks, kuru Dievs paaugstina. Kad jūs redzat kādu, kurš ir izgāzis krūtis un zina visu, un viņam neko pateikt nevari, un ir iedomīgs, un...un, nu, tas...tas ir cilvēks, kas nekad neko nesasnies. Bet paskatieties uz cilvēku, kas pazemojas un staigā pazemībā un piemīlīgumā.

⁸³ Viņdien es runāju ar vienu vīru, kurš tikko kā ir izveidojis draudzi tur...viņi atdalījās no organizācijas, kura tur bija. Un...labi, tas ir brālis Bozē un draudze, kas viņiem bija, tā draudze pastāv jau ļoti sen, un Dieva svētība bija ar viņiem. Tad cilvēki nonāca līdz tam, ka viņi sagribēja to visu uzspodrināt tāpat kā visi pārējie un sagribēja izveidot no tā organizāciju. Un, kad viņi to izdarīja, tas vienkārši...tie pazemīgie kristieši, kas tur atradās, to negribēja. Visu savu dzīvi viņi bija mācīti pret to, tāpēc viņi aizgāja prom. Tagad viņiem ir grupa, un Tas Kungs ir viņus svētījis tik ļoti, ka viņi tagad no jauna ienāk lielās telpās, baznicā, kura var uzņemt kādus četrus vai piecus tūkstošus cilvēku, un viņi sāk no jauna.

⁸⁴ Un viņi atnāca pie manis un sacīja: "Brāli Branham..." Mēs todien sēdējām kabinetā, draudzes nama kabinetā. Un viņš sacīja, viens no līderiem, brālis Karlsons un pārējie, sacīja:

“Kas mums ir jādara?”

⁸⁵ Es sacīju: “Atrodiet viru, kas būs draudzes gans, kuram nav nekādas reputācijas konfesijās, istu, labu, patiesu, jauku un pazemīgu brāli, kas dzīvo šādu dzīvi. Par visu pārējo parūpēsies Dievs. Saprotat?” Es sacīju: “Labu ganu, kurš vienkārši baros aitas un būs pazemīgs un tā tālāk; Dievs izdarīs pārējo. Ja jūs... Nevis kādu lielu vizīni, kas atnāks un ieviesīs *savu* kārtību: 'Tam ir jābūt, lūk, *šādi*,' darot visu pēc sava prāta.” Es sacīju: “Tas nekad nedarbosies. Jūs tikko no tā izgājāt.”

⁸⁶ Tieši tā, ikvienai draudzes daļiņai ir jāstrādā kopā ar pārējām, un tev ir jāievēro sava daļa. Tā, lai mēs redzētu laiku, kurā mēs dzīvojam. Mēs varam būt tuvāk, nekā mēs domājam.

⁸⁷ Un tā, mēs augsti vērtējam brāli Veilu, vai ne? [Sanāksme saka: “Āmen.” –Tulk.] Lai Tas Kungs tevi svētī, brāli Veil. Paldies tev. Un mēs pateicamies Tam Kungam par šo vareno vēstījumu, kas mums izskanēja šovakar.

⁸⁸ Un pirms pāris minūtēm man iedeva zīmīti. Vienai no māsām bija kaut kas, ko viņa vēlējās izstāstīt, no sapņa. Ja vien jūs to man uzrakstītu, māsa, es... Viņš ir iedevis viņai dažus sapņus, kuri bija pilnīgi patiesi. Mēs nepieņemam visus sapņus. Nē, nē. Taču, kad tie ir no Dieva, mēs gribam zināt, ko Dievs runā uz mums.

⁸⁹ Tāpat kā mēs neticam visam, kas tiek runāts mēlēs; taču, kad atnāk tulkojums, kas pasaka mums, ka kaut kas notiks, un mēs redzam, kā tas notiek, tad mēs pateicamies par to Tam Kungam. Saprotat?

⁹⁰ Mēs gribam, lai tas notiek nosvērti un jauki, un saskaņā ar Tā Kunga kārtību. Tāpēc vienkārši atcerieties, ka tava daļa varbūt ir galvenā atspere vai varbūt tā ir maza...kāda maza svira, vai kāda maza daļiņa, vai arī uzvelkamā galviņa, lai kas tas arī nebūtu, vai varbūt tie ir laika rādītāji pulksteņa priekšpusē, kas parāda laiku. Taču, lai kas tas arī nebūtu, ir nepieciešams, lai mēs visi darbotos kopā harmonijā ar Jēzus Kristus Evaņģēliju, lai tas istenotos.

⁹¹ Tikai padomājiet! Ja jau dāvanas ir tik varenas, ka mēs to saucam par spēku, bet Pāvils sacīja: “Kaut arī man būtu tāda ticība, ka varētu kalnus pārvietot, bet nebūtu mīlestības, es nebūtu nekas.” Aizdomājieties par to.

⁹² Un kaut arī mēs sakām: “Nu, kaut arī es...es saprotu...kaut es zinātu Biblii.”

⁹³ “Kaut arī es saprastu visus Dieva noslēpumus (redzat?) un visu to varētu paveikt, bet man nebūtu mīlestības, es esmu nekas, tas ir, es vēl neko neesmu sasniedzis.” Redziet, galvenais ir: mīlēt Dievu un līdz ar to pazemoties.

⁹⁴ Un tā, pēc visiem šiem gadiem, kurus esmu pavadījis šajā darbalaukā visās pasaules malās, redzot dažādus cilvēkus, man, protams, vajadzētu nedaudz zināt par šiem vārtiem, kuros ir jāienāk. Un, ja jūs gribat kaut ko sasniegt Dievā, nekad neļaujiet, lai jums pienāk kāds augstprātības gars. Neļaujiet ienākt nekādai ļaunprātībai. Nav nozīmes tam, ko kāds dara; ja viņi dara nepareizi, lai jums nekad neuzrodas kāds komplekss pret šo cilvēku. Saprotat? Esi pazemīgs un jauks. Neaizmirsti, Dievs milēja tevi, kad tu biji grēkā. Un, ja Dieva Gars ir tevī, tu milēsi to otru cilvēku, kad viņš dara nepareizi. Redziet, vienkārši lūdziet par viņiem un mīliet viens otru.

⁹⁵ Vairāk par visu: mīliet Dievu un mīliet viens otru. Un esiet pazemīgi ar Dievu un viens pret otru, un Dievs mūs svētīs, un ir pat grūti pateikt, ko Viņš izdarīs. Parasti tad, kad draudze skaitliski pieaug un kļūst lielāka, vai kaut kā tā, tad viņi aiziet no šīs realitātes, no šīs istenības.

⁹⁶ Vai jūs zināt, kas lika tam visam istenoties, kad es vēl tikai sāku, un Tas Kungs man parādījās tur uz upes un man to pateica? Un brālis Veils to redzēja, manuprāt, vienā Kanādas avīzē, pirms daudziem gadiem, kad šis Kunga eņģelis tur parādījās uz upes, tas bija *Associated Press*: “Mistiska gaisma virs vietējā kalpotāja ūdens kristību laikā.” Un...un vai jūs zināt, kāpēc tas notika? Kad mums bija telts sanāksme turpat otrā ielas pusē, telti, kurā

ietilpa apmēram, ak, divarpus tūkstoši cilvēku, kalpotāji bija no visurienes, sacīja: “Brāli, panāc šurp uz britiņu.” Es biju vēl tikai zēns, ak, vēl tikai puika. Un viņi sacīja: “Kā tu spēj noturēt šos cilvēkus tādā vienprātībā? Viņi mil viens otru tik ļoti, ka...es neesmu redzējis, ka cilvēki tā milētu viens otru.”

⁹⁷ Tas ir Kungs. Tieši uz tā bija uzcelta šī draudze, uz šīs dievbijīgās brāļu mīlestības vienam pret otru. Es pat redzēju, kā viņi spieda viens otra roku, kad devās no turienes prom, un raudāja kā bērni, jo viņiem bija jāšķiras. Viņi tik ļoti milēja viens otru. Un, kad es ierados viņu mājās, lai viņus apciemotu, reizēm tur stāvēja atvērta Bībele ar asaru traipiem uz tās. Atnāku nakti, un tur ir tēvi un mātes kopā, un viņu mazie bērniņi apkārt uz grīdas, nometušies ceļos; un tēvi un mātes ir ceļos, raud un lūdzas. Un es stāvu pie durvim un gaidu, un gaidu, un gaidu. Un viņi nepārstāj lūgties. Un es vienkārši apsēžos uz pakāpieniem un arī pats sāku lūgties, gaidot viņus. Un tā...tā tas bija. Un viņi milēja viens otru. Viņi milēja viens otru. Mēs mēdzām piecelties un dziedāt to seno dziesmu:

Svētīta lai ir tā saite,
Kas mūsu sirdis Kristus mīlestībā sien;
Šī vienprātīgā sadraudzība
Ir istās Debesis, nudien.
Kad tiekam viens no otra nošķirti,
Tad jūtam sāpes iekšēji.
Bet mūsu sirdis mēs joprojām būsim vienoti,
Ticot, ka tas nebūs ilgstoši.

⁹⁸ Es saku to Kristum ar lielu prieku manā sirdī; daudzi no viņiem šovakar guļ šajos kapos ar uzrakstiem, gaidot to vareno augšāmcelšanos, kad mēs no jauna satiksimies.

⁹⁹ Nepieļaujiet, lai šis gars pamet šo vietu! Ja tas kādreiz notiks, tad nebūs nozīmes tam, cik daiļrunīgs būs jūsu mācītājs, cik labi viņš varēs pasniegt Dieva Vārdu, tas sarūgtinās Dieva Garu un Viņš aizies. Saprotat? Kad mums viss ir draudzībā, viss kopējs, un mēs milam viens otru, tad Dievs darbosies ar mums.

¹⁰⁰ Un mēs rādīsim pareizu laiku, un cilvēki, kuri atnāks, sacīs: “Ja jūs gribat redzēt patiešām pazemīgu draudzi, tādu draudzi, kas patiešām mil Dievu, iegriezieties kādreiz tajā lūgšanu namā un pavērojiet viņus. Paskatieties, kā viņi rūpējas viens par otru, kāda savstarpējā cieņa. Kad tiek sludināts Evaņģēlijs, kāda godbijība, cik viss ir pilnīgā kārtībā.” Jā, tad viņi var paskatīties un redzēt, kādā laikā mēs dzīvojam. Tad jūs redzat, kā Dieva Gars darbojas jūsu vidū, notiek varenas zīmes, brīnumi un pārējais. Ja tas viss strādā kopā, tad tas rāda pareizu laiku. Bet, ja tas nestrādā, tad laiks ir apstājies, tas vairs nerādīs pareizu laiku. Tāpēc, ja mēs gribam zināt, kādā laikā mēs dzīvojam, vienkārši visiem ir jāstrādā kopā Evaņģēlijā, mīlot vienam otru, mīlot Dievu, un tad pulksteņa rādītāji paši parādis laiku, kurā mēs dzīvojam. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Protams. Āmen. Lai Dievs jūs patiešām bagātīgi svēti.

¹⁰¹ Tagad neaizmirstiet, atnāciet šonedēļ. Un ja jūs pazīstat kādu no tiem slimajiem cilvēkiem, kas atnāks, pasakiet viņiem (kad viņi atnāks) pasakiet viņiem: “Dārgais, es gribu tev kaut ko pajautāt. Svētdien draudzes namā mums būs lūgšanas par slimajiem. Tu jau kādu laiku esi slim, lūk, es vēlētos...”

“Nu, es gribu atnākt. Es vienmēr esmu gribējis atnākt.”

¹⁰² “Lūk, es tikko kā svētdienas vakarā dzirdēju svētrunu no viena brāļa par to, lai mēs atzīstamies viens otram savās kļūdās un lūdzam viens par otru, lai mēs varētu tikt dziedināti. Jēkaba vēstule 5:14...13,14,15, saproti, mums ir jāizsūdz cits citam savus pārkāpumus vēl pirms mēs nākam pēc dziedināšanas. Jā. Izsūdziet viens otram savus pārkāpumus un lūdziet viens par otru.” Saprotat? Lūk, tieši par to viņš šovakar runāja, tas atjauno svētības baušļus [kalna sprediķis–Tulk.] kopā ar Marka 16. nodaļu. Savienojiet tos kopā, un tas būs jums rokā, tad atnāks dziedināšana.

¹⁰³ Paskatieties uz Jēzu, viena vienīga mīlestība. Redzat? Viņš bija Dievs redzamā veidā.

Viņš, Dievs, izpauda Sevi caur Viņu, un nav nekas neparasts, ka notika brīnumi un viss pārējais. Viņa pazemīgā un Dievam veltītā dzīve; būdams Dievs, kļuva par cilvēku šeit uz zemes, lai izpaustu Dievu caur Sevi. Tieši tas padarīja Viņu par to, kas Viņš bija. Es vienmēr esmu sacījis: "Tas, kas padarīja Jēzu par Dievu, manuprāt, bija tas, kā Viņš pazemojās. Viņš bija tik varens un tomēr spēja būt tik mazs." Saprotat? Tā ir taisnība.

¹⁰⁴ Lai Kungs jūs patiešām svētī. Tagad piecelsimies kājās un...pirms dosimies prom. Vienkārši pamēģināsim šo (Māsa, varbūt tu to nezināsi), šo "*Svētīta lai ir tā saite*". Nodziedāsim to vienu reizi, labi? Nospēlē mums akordu.

Svētīta, lai ir tā saite,
Kas mūsu sirdis Kristus mīlestībā sien;
Ši vienprātīgā sadraudzība
Ir istās Debesīs, nūdien.

¹⁰⁵ Lūk, kamēr mēs dziedam šo pēdējo pantu, sadosimies rokās, "*Kad tiekam viens no otra nošķirti*", un vienkārši sacīsim: "Lai Dievs tevi svētī, brāli, māsa. Es tik ļoti priecājos, ka šovakar varu būt šeit kopā ar tevi." Jā, apmēram tā. Pēc tam pagriezieties uz aizmuguri un apkārt. Tagad dziedāsim.

Kad tiekam nošķirti...

Lai Dievs tevi svētī, brāli Nevil!

Tad jūtam sāpes iekšēji.
Bet mūsu sirdis mēs joprojām būsim vienoti,
Ticot, ka tas nebūs ilgstoši.

¹⁰⁶ Kā mēs milam Kungu Jēzu! Vai ne tā? [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.] Kā...

Līdz mēs tiksimies!
Līdz mēs tiksimies pie Jēzus kājām; (līdz mēs tiksimies!)
Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies!
Dievs lai ir ar tevi, līdz mēs tiksimies!
Aizvērsim mūsu acis un tagad vienkārši dziedāsim to Garā.

Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies!
Līdz mēs tiksimies pie Jēzus kājām.
Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies!
Dievs lai ir ar tevi, līdz mēs tiksimies!

¹⁰⁷ Un tagad, ar noliektām galvām... Mēs esam tikai bērni, Dieva bērni. Nodungosim to. [Brālis Branhams un sanāksme sāk dungot dziesmu "*Dievs lai ir ar tevi*"–Tulk.] Ak, kā tas pievelk Dieva Garu pie mums! Iztēlojieties tos senos laikus, kad viņi sēdēja uz klinšu blūkiem.

Dievs lai ir ar tevi, līdz mēs tiksimies!

¹⁰⁸ Kamēr mūsu galvas ir noliektas, es palūgšu brālim Alenam tur aizmugurē, tas ir jauns brālis mūsu vidū, vai viņš nevarētu mūs atlaist ar lūgšanas vārdiem. Brāli Alen.

Pazemojies

(Humble Thyself)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja svētdienas vakarā 1963. gada 14. jūlijā Branhama saiešanas teltī, Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-0714e ilgst četrdesmit minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots bez saīsinājumiem un bez izmaiņām 2016. gadā. Tiek izplatīts bez maksas.

